

Sygn. akt: I C 521/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 kwietnia 2021 roku

Sąd Rejonowy w Mrągowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	sędzia Krzysztof Połomski
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Milena Urbanowicz

po rozpoznaniu w dniu 9 kwietnia 2021 roku w Mrągowie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. L.

przeciwko Skarbowi Państwa – Komisariatowi Policji w M.

o zapłatę

I. powództwo oddała,

II. nie obciąża powoda kosztami procesu,

III. zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Mrągowie na rzecz adwokat J. K. wynagrodzenie w kwocie 2.400 zł (dwa tysiące czterysta złotych) powiększone o kwotę 552 zł (pięćset pięćdziesiąt dwa złote) tytułem należnego podatku od towarów i usług (VAT) za pomoc prawną udzieloną powodowi M. L. z urzędu oraz kwotę 182,20 zł (sto osiemdziesiąt dwa złote i dwadzieścia groszy) tytułem poniesionych wydatków.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować,

2. za 7 dni lub z wnioskiem o uzasadnienie.

M., dnia 23.04.2021r.

Sygn. akt **I C 521/20**

UZASADNIENIE

Powód M. L. wniósł o zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa – Komisariatu Policji w M. kwoty 15.000 złotych tytułem zadośćuczynienia za szkodę spowodowaną wskutek niesłusznie skierowanego wobec niego oskarżenia w sprawie o sygn. akt II K 175/15.

Uzasadniając powództwo wskazał, że został zatrzymany przez funkcjonariuszy Komisariatu Policji w M., postawiony w stan oskarżenia i osadzony w areszcie za czyn, którego nie dokonał, a polegający na zniszczeniu maszyn, w których znajdowały się kulki spożywcze i ich kradzież. Podał, że funkcjonariusze Policji w przedmiotowej sprawie dopuścili się nadużycia przysługujących im praw, tj. wskazywali, że mają niezbite dowody w postaci nagrań wideo świadczących o winie powoda oraz zastraszaali zastosowaniem środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, w konsekwencji czego – w toku przeprowadzonego przesłuchania w charakterze podejrzanego – powód przyznał się do zarzucanego mu czynu (wymuszenie przyznania się do winy). Nadto wskazał, że był w przeszłości karany i miał świadomość, że wpływa to na ocenę policjantów, więc założył, że obronę podejmie dopiero w toku postępowania sądowego, gdzie wykaże swą niewinność.

W odpowiedzi na pozew Skarb Państwa – Komendant Komisariatu Policji w M. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania, w którym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że powód nie podał jakichkolwiek wiarygodnych, czy też możliwych do potwierdzenia okoliczności, które mogłyby świadczyć o doznaniu przez niego – wskutek działań podjętych przez funkcjonariuszy Policji z Komisariatu Policji w M. – cierpienia oraz krzywdy. Podniósł, że nie odnotowano żadnych wizyt powoda celem zgłoszenia nieprawidłowości pracy Policji, złożenia skargi na działania funkcjonariuszy, czy też zawiadomienia z art. 231 § 1 kk ani w Komisariacie Policji w M., jak i Komendzie Powiatowej Policji w M..

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 16 lipca 2015 roku w Komisariacie Policji w M. wszczęto dochodzenie w sprawie zaistniałej w dniu 16 lipca 2015 roku około godz. 3:00 w M. na Placu (...), tj. kradzieży z włamaniem do dwóch automatów z kulkami. Zarzuty w przedmiotowej sprawie postawione zostały powodowi M. L. oraz J. D. (1).

(dowód: postanowienie o wszczęciu dochodzenia z dnia 16.07.2015r. – k. 16, postanowienia o przedstawieniu zarzutów – k. 40 i k. 46 w aktach sprawy II K 321/15)

W dniu 16 lipca 2015 roku ok. godziny 3:00 wobec podejrzenia popełnienia wspólnie i w porozumieniu z inną osobą kradzieży z włamaniem do automatu zarobkowego przez funkcjonariuszy Policji zatrzymany został J. D. (2). Został on pouczony o uprawnieniach zatrzymanego w postępowaniu karnym oraz przesłuchany w charakterze podejrzanego. W toku przesłuchania J. D. (2) wskazał, że w nocy dnia 16 lipca 2015 roku poznał mężczyznę, który w jego obecności rozbił dwa automaty z kulkami. Podał, że wskutek przedmiotowego uderzenia w automaty wyleciały z nich kulki, które sam zabrał. Funkcjonariusze Policji okazali J. D. (1) tablicę podglądową numer 1 przedstawiającą wizerunek czterech mężczyzn celem ustalenia tożsamości osoby, która dokonała uszkodzeń automatów. Przesłuchiwany wskazał na mężczyznę oznaczonego numerem 4, która to fotografia przedstawiała wizerunek M. L..

(dowód: postanowienie z dnia 16.07.2015r. – k. 19, protokół zatrzymania – k. 9-10, protokół z zatrzymania rzeczy – k. 3, protokół przesłuchania J. D. – k. 20-27 w aktach sprawy II K 321/15)

W dniu 11 sierpnia 2015 roku doszło do przesłuchania M. L., który pisemnie oświadczył, iż został pouczony o przysługujących mu prawach podejrzanego. Potwierdził,

że zrozumiał przedstawiony zarzut w całości i przyznał się do jego popełnienia. Nakreślił okoliczności, w jakich doszło do uszkodzenia automatów. Wskazał, że w dniu 16 lipca 2015 roku w nocy chodził po mieście i przebywał w okolicach Placu (...) w M., poznał jakiegoś mężczyznę, przy czym tego dnia spożywał alkohol i dokładnie nie pamięta, co robił i dlaczego uszkodził automaty. Podkreślił jednak, że nie wie, co stało się z kulkami, które wysypały się z automatów wskutek ich uszkodzenia.

(dowód: przedstawienie zarzutów – k. 46, przesłuchanie M. L. – k. 47-50 w aktach sprawy II K 321/15)

M. L. został oskarżony to, że w dniu 16 lipca 2015 roku około godz. 3:00 w M. na Placu (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innym mężczyzną po uprzednim zbieciu plastikowych szyb w dwóch automatach z kulkami dokonał kradzieży z włamaniem, skąd zabrał w celu przywłaszczenia 20 kulek z brelokami wartości 40 złotych, powodując łącznie straty w kwocie 440 złotych na szkodę firmy (...) należącej do P. P. (1), przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym w warunkach określonych w art. 64 § 1 kk i po odbyciu łącznie co najmniej 1 roku kary pozbawienia wolności w ciągu 5 lat po odbyciu tej kary ponownie popełnił umyślne przestępstwo kradzieży z włamaniem, tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk.

(dowód: akt oskarżenia z dnia 14.09.2015r. w aktach sprawy II K 321/15)

W ówczesnym czasie M. L. został oskarżony również o to, że w dniu 1 kwietnia 2015 roku między godz. 20:30 a 21:00 w M. przy ulicy (...) 2A uderzając rękoma po twarzy oraz kopiąc nogami po głowie i po całym ciele A. C. (1), spowodował u niego obrażenia w postaci złamania żeber IV i V po stronie lewej, złamania kości nosa, zadrapania skóry twarzy, obustronne krwiaki okularowe oraz wynikające z badania tomografii komputerowej – śladowe krwawienie podpajęczynówkowe w okolicy ciemieniowej prawej, naruszające czynności narządów ciała na okres powyżej dni siedmiu, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się będąc uprzednio skazanym w warunkach określonych w art. 64 § 1 kk po odbyciu łącznie co najmniej 1 roku kary pozbawienia wolności i w ciągu 5 lat po odbyciu tej kary ponownie popełnił umyślne przestępstwo przeciwko zdrowiu, tj. o przestępstwo z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk. Postanowieniem z dnia 8 lutego 2016 roku Sąd Rejonowy w Mrągowie połączył przedmiotowe sprawy do wspólnego rozpoznania (tj. sprawy o sygn. akt II K 175/15 i II K 27/16) decydując o prowadzeniu postępowania pod sygn. akt II K 175/15.

(dowód: postanowienie z dnia 08.02.2016r. – k. 155 w aktach sprawy II K 321/15)

Wyrokiem z dnia 20 lipca 2017 roku sygn. akt II K 175/15 Sąd Rejonowy w M. uniewinnił M. L. od zarzutu popełniania czynu z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk (kradzież z włamaniem), uznając winnym popełnienia przestępstwa z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk.

(bezsporne, a nadto dowód: wyrok z dnia 20.07.2017r. – k. 361-363 w aktach sprawy II K 321/15)

W wyniku złożonej przez pełnomocnika z urzędu M. L. apelacji Sąd Okręgowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 11 października 2017 roku sygn. akt VII Ka 981/17 zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że wymierzoną oskarżonemu karę złagodził do 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. W pozostałym zakresie przedmiotowy wyrok utrzymał w mocy.

(dowód: wyrok Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 11 października 2017 roku sygn. akt VII Ka 981/17 wraz z uzasadnieniem – k. 400-403 w aktach sprawy II K 175/15)

W okresie od dnia 23 maja 2015 roku do 21 października 2015 roku M. L. został dwukrotnie zatrzymany na podstawie art. 244 kpk. W dniu 23 maja 2015 roku w związku z podejrzeniem dokonania pobicia, w dniu 10 sierpnia 2015 roku w związku z podejrzeniem dokonania naruszenia czynności ciała na okres powyżej siedmiu dni oraz w dniu 21 października 2015 roku na podstawie art. 274 kpk w związku z wydanym przez Prokuraturę Rejonową w Ostrołęce postanowieniem o zatrzymaniu – wobec podejrzenia o czyn z art. 158 § 3 kk (bójka ze skutkiem śmiertelnym).

(dowód: pismo KPP - k. 220)

W dniu 1 lutego 2018 roku M. L. na rozprawie przed Sądem Rejonowym w S. został przesłuchany w charakterze strony. W toku przesłuchania podał, że nękanie jego osoby przez Policję trwa już przeszło od 2009 roku i objawia się m.in. zatrzymywaniem, opisywaniem w gazecie, zabieraniem ubrań, pobieraniem materiałów do badań. Wskazał, że w sprawie o sygn. akt II K 175/15 nie odpowiadał z wolnej stopy, bo był tymczasowo aresztowany w innej sprawie toczącej się przed Sadem Rejonowym w O.. Odpowiadając na pytanie dotyczące okoliczności jego hipotetycznego zatrzymania oraz aresztowania w sprawie sygn. akt II K 175/15, w której zarzucono mu kradzież z włamaniem wskazał, że zatrzymany został na mieście, zaś do aresztowania jego osoby nie doszło.

(dowód: przesłuchanie M. L. – k. 79-80)

M. L. ma 30 lat. Posiada wykształcenie gimnazjalne. Jest zdrowy i nie przyjmuje żadnych leków. Posiada przeszłość kryminalną. W przeszłości dopuszczał się działań naruszających przepisy prawa, stąd też wielokrotnie doświadczył czynności wykonywanych przez funkcjonariuszy Policji. Obecnie odbywa karę pozbawienia wolności lat 8, której koniec przypada na dzień 1 listopada 2023 roku. Wcześniej, tj. w 2009 roku został skazany na karę pozbawienia wolności 2 lat, w 2012 roku na kolejny okres 2 lat. Spełnia kryteria diagnostyczne dla antyspołecznych zaburzeń osobowościowych, tj. przejawia tendencje do manipulacji, cynizm, agresję, impulsywność, egocentryzm, jest drażliwy, posiada niską tolerancję na krytykę, jednocześnie posiadając chęć podejmowania ryzykownych działań, w związku z czym z trudem podporządkuje się normom społecznym i oczekiwaniom. Doświadczył krzywdy i cierpień psychicznych wskutek niesłusznego oskarżenia, jednakże doświadczenie to nie było dla niego silnie stresujące i nie zaburzało jego funkcjonowania społeczno-emocjonalnego.

(dowód: opinia biegłej sądowej z zakresu psychologii A. G. – k. 146-152, wydruk z bazy (...) k. 203-204)

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów, których autentyczność i wiarygodności nie budziła wątpliwości oraz w oparciu o akta sprawy karnej II K 175/15, a nadto w oparciu dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu psychologii A. G., a także częściowo - w oparciu o informacje uzyskane w toku przesłuchania powoda. Opinię biegłego sądowego Sąd uznał za miarodajną, bowiem została ona sporządzona przez osobę z dużym doświadczeniem i o odpowiednich kwalifikacjach, a nadto w sposób profesjonalny i z zachowaniem należytych standardów. Zawarte w opinii tezy wyrażone zostały jasno i zrozumiale, a wnioski w sposób logiczny wyciągnięte z poczynionych ustaleń.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było niezasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie.

Odpowiedzialność Skarbu Państwa za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej uregulowana jest

w art. 417 § 1 kc. Przepis ten stanowi, iż za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca

tę władzę z mocy prawa. W art. 421 kc ustawodawca wyłączył jednak odpowiedzialność cywilną Skarbu Państwa w sytuacji, gdy odpowiedzialność za szkodę przy wykonywaniu władzy publicznej uregulowana jest w przepisach szczególnych. Odpowiedzialności Skarbu Państwa za błędy wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych określona została

w art. 552-559 kpk, jednak nie została ujęta w sposób kompleksowy i wyczerpujący. Przepisy kodeksu cywilnego wypełniają więc przedmiotową lukę prawną, zapewniając jednostce pełną ochronę i gwarancję egzekucji konstytucyjnie przysługujących jej praw. Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 1 kwietnia 2008 roku, sygn. akt SK/77/06 jednoznacznie skonstatował, że wyłączenie odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa na drodze cywilnej, prowadziłoby do naruszenia konstytucyjnego prawa do wynagrodzenia szkody wyrządzonej przez niezgodne z prawem działanie organu władzy publicznej (vide: art. 77

ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 roku oraz wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 1 kwietnia 2008 roku sygn. akt SK/77/06, publ. OTK-A 2008/3/39).

Odpowiedzialność za szkodę Skarbu Państwa na zasadzie art. 417 kc, uzależniona jest od wystąpienia kumulatywnie trzech przesłanek wywiedzionych z art. 316 kc: zdarzenia,

z którym ustawa łączy odpowiedzialność (tzw. deliktu władzy publicznej, tj. bezprawności działania (zaniechania) sprawcy), wystąpienia szkody oraz istnienia normalnego związku przyczynowego pomiędzy bezprawnym zachowaniem sprawcy a szkodą. Podkreślić jednak należy, że przepis art. 417 kc nie zawiera w tej kwestii żadnej regulacji, tj. nie określa

w sposób literalny w/w przesłanek, tym samym znajdują zastosowanie ogólne reguły dotyczące kompensaty szkody w mieniu (majątkowej) i na osobie (majątkowej i niemajątkowej) oraz koncepcji związku przyczynowego – w szczególności ujęte w przepisach art. 361 kc,

art. 444-448 kc (vide: wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 grudnia 2001 roku sygn. akt SK 18/00, publ. OTK 2001/8/256; wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 września 2003 roku sygn. akt K 20/02, publ. OTK-A 2003/7/76 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2013 roku sygn. akt V CSK 519/12)

Przesłanka niezgodności z prawem musi być rozumiana w sposób właściwy dla prawa cywilnego, tj. jako sprzeczność działania lub zaniechania z porządkiem prawnym. Bezprawność działania oznacza naruszenie przez władzę publiczną przepisów prawa, ale jedynie takie naruszenie, które stanowiło warunek konieczny do powstania szkody i którego normalnym następstwem w danych okolicznościach jest powstanie szkody. Sąd Najwyższy

w wyroku z dnia 9 września 2011 roku sygn. akt I CSK 684/10 wyraził pogląd, iż nie

ma uzasadnionych podstaw do takiej wykładni art. 417 § 1 kc, która łączyłaby odpowiedzialność odszkodowawczą Skarbu Państwa za szkodę wyrządzoną w wyniku niezgodnego z prawem zachowania lub zaniechania jedynie do wypadków, w których niezgodność z prawem ma charakter rażący. Szkodę określoną w art. 417 kc należy zatem rozpatrywać szeroko jako każdy uszczerbek w prawnie chronionych dobrach danego podmiotu, zarówno o charakterze majątkowym, jak i niemajątkowym. Z tego też między innymi względu nie można wykluczyć odpowiedzialności władzy publicznej z tytułu naruszenia dóbr osobistych obywatela, w tym także podniesienia przez pokrzywdzonego roszczeń z tytułu zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę (vide: wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 grudnia 2001 roku sygn. akt SK 18/00). Podkreślić jednak należy, że nie każde naruszenie prawa będzie stanowiło podstawę odpowiedzialności odszkodowawczej, ale jedynie takie, które stanowiło warunek konieczny do powstania szkody którego normalnym następstwem w danych okolicznościach jest powstanie szkody

(vide: uzasadnienie uchwały siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 roku sygn. akt III CZP 125/05).

Natomiast zgodnie z mającą generalny charakter regułą dowodową wyrażoną

w art. 6 kc ciężar przeprowadzenia dowodu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zatem to powód występujący z powództwem winien wykazać zasadność swojego roszczenia i udowodnić przesłanki, których wystąpienie jest konieczne dla stwierdzenia odpowiedzialności Skarbu Państwa z art. 417 § 1 kc.

W realiach niniejszej sprawy powód domagał się zadośćuczynienia za krzywdy i cierpienia, jakich doznał wskutek bezprawnego zatrzymania jego osoby przez funkcjonariuszy Policji w związku ze zdarzeniem z dnia 16 lipca 2015 roku (uszkodzenie automatów i kradzież kulek), przesłuchania, w toku którego funkcjonariusze mieli wymusić przyznanie się do winy powoda oraz aresztowania, jak i naruszenia sfery emocjonalnej - stres i utrapienia, które związane były z toczącym się na podstawie aktu oskarżenia procesem karnym – aż do czasu jego prawomocnego zakończenia. Zaznaczyć przy tym należy, że – w odczuciu strony powodowej – funkcjonariusze władzy publicznej nękają go od przeszło 2009 roku poprzez zatrzymywanie, opisywanie w gazecie, zabieranie ubrań, pobieranie materiałów do badań.

Wobec powyższego przyjąć należy, że dochodzone przez powoda roszczenie swą podstawę prawną znajduje w przepisach art. 444 § 1 kc, art. 445 kc w zw. z art. 24 kc oraz art. 417 kc, które stanowią, że w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty, a nadto sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Artykuł 445 kc nie stanowi przy tym odstępstwa od ogólnych zasad określania związku przyczynowego z art. 361 kc, co oznacza, że pokrzywdzony może żądać tylko zadośćuczynienia za krzywdę, która stanowi normalne (adekwatne) następstwo oddziaływania czynnika sprawczego (zob. M. S., w: P., Komentarz, t. I, 2015, s. (...), Nb 3; A. C., W. D., w: G., M., Komentarz, 2016, s. 902, Nb 5; K. M., w: G., Komentarz, t. I, s. (...), Nb 4; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2006 roku sygn. akt III CSK 135/05, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2015 roku sygn. akt II PK 170/14).

Z materiału dowodowego zebranego w toku niniejszego postępowania wynika, iż w związku z podejrzeniem popełnienia w dniu 16 lipca 2015 roku przestępstwa kradzieży z włamaniem powód oraz J. D. (2) zostali przesłuchani przez funkcjonariuszy Policji w charakterze podejrzanych, przy czym zatrzymany – o czym świadczy protokół zatrzymania z dnia 16 lipca 2015 roku – został jedynie J. D. (2). Brak jest jakiegokolwiek dowodu na okoliczność zatrzymania powoda, czy też jego aresztowania na gruncie sprawy II K 175/15, tj. w związku zarzutem popełnienia przestępstwa z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk (przed połączeniem sprawy II K 175/15 i II K 27/16 do wspólnego rozpoznania pod sygn. akt II K 175/15).

Potwierdzeniem braku zastosowania przez funkcjonariuszy Policji w M. środka przymusu w postaci zatrzymania powoda stanowią również uzyskane z KPP w M. informacje, z których wynika, że w okresie od dnia 23 maja 2015 roku do 21 października 2015 roku M. L. został zatrzymany trzykrotnie, jednak w innych sprawach i na innych podstawach. Nadto wskazać należy, iż w realiach niniejszej sprawy w charakterze podejrzanego jako pierwszy został przesłuchany w dniu dokonania kradzieży z włamaniem, tj. 16 lipca 2015 roku J. D. (2), który nakreślił okoliczność przedmiotowego zdarzenia i zidentyfikował jego głównego sprawcę, wskazując na osobę M. L.. Funkcjonariusze Policji posiadając więc uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa przez powoda na podstawie i w granicach prawa dokonali przedstawienia zarzutów i przesłuchali powoda w charakterze podejrzanego w dniu 11 sierpnia 2015 roku.

Po weryfikacji i analizie zebranego w toku niniejszego postępowania materiału dowodowego Sąd uznał, iż powód nie udźwignął ciężaru dowodowego wynikającego z art. 6 kc również wobec podnoszonych przez niego twierdzeń, jakoby w toku przesłuchania jego osoby funkcjonariusze Policji wymusili na nim przyznanie się do popełnienia zarzucanego mu wówczas czynu kradzieży z włamaniem. Żaden dokument nie potwierdził bowiem wersji przedstawionej przez powoda w tym zakresie. Wprost w opozycji

do twierdzeń powoda stoi sporządzony protokół przesłuchania z dnia 11 sierpnia 2015 roku, który został pisemnie podpisany przez M. L., co stanowi poświadczenie zgodności tego, co zostało w nim wskazane. Z treści sporządzonego protokołu natomiast jednoznacznie wynika, iż M. L. został pouczone o przysługujących mu prawach podejrzanego. Potwierdził także, że zrozumiał przedstawiony zarzut w całości i przyznał się do jego popełnienia, nakreślając lakonicznie okoliczności popełnienia czynu. Brak jest również jakichkolwiek dowodów świadczących o tym, jakoby na ówczesnym etapie postępowania powód kwestionował zasadność oraz legalność przeprowadzonego przesłuchania i związanego z nim rzekomego wymuszenia przyznania się do winy, czy też jakiegokolwiek nadużycia ze strony Policji (zażalenie na zatrzymanie, skarga na działania funkcjonariuszy, zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa).

Zgodnie z powyższymi rozważeniami, przyjęć należy, że na etapie postępowania przygotowawczego zgromadzone dowody pozwalały i uzasadniały przedstawienie zarzutów powodowi i jego przesłuchanie w charakterze podejrzanego (informacje uzyskane

od podejrzanego J. D. (1) w toku jego przesłuchania) i skierowania do sądu aktu oskarżenia (jednoznaczne przyznanie się do winy powoda). Finalnie jednak powód – na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Mrągowie z dnia 20 lipca 2017 roku sygn. akt II K 175/15 – został niewinny od zarzucanego mu czynu kradzieży z włamaniem. W tym miejscu podkreślić należy, iż nie można wykluczyć, że w określonych przypadkach wszczęcie

i prowadzenie przeciwko obywatelowi postępowania karnego będzie mogło być uznane za czyn niedozwolony w rozumieniu przepisów art. 415 i następnego kodeksu cywilnego. Byłoby tak, gdyby postępowanie wszczęto lub prowadzono przy oczywistym braku dowodów winy, ze świadomością sfabrykowania takich dowodów, bez zachowania podstawowych przepisów procedury itp. Nie jest natomiast wystarczającą podstawą poszukiwania odpowiedzialności Skarbu Państwa na podstawie czy to art. 417 kc, czy też np. art. 77 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej sama okoliczność, że w postępowaniu karnosądowym oskarżonego uniewinniono od zarzutu popełnienia zarzucanego mu przestępstwa (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2011 roku sygn. akt IV CSK 290/10, wyrok Sądu Najwyższego z 16 stycznia 1978 roku sygn. akt I Cr 428/77, wyrok Sądu Apelacyjnego w P. z dnia 19 maja 2005 roku sygn. akt I ACa 1848/04).

Co się tyczy podnoszonej w toku postępowania przez powoda okoliczności w postaci jego aresztowania przytoczyć należy informacje podane przez samego powoda na posiedzeniu przed Sądem Rejonowym w Szczytnie w dniu 1 lutego 2018 roku, gdzie wskazywał,

iż w sprawie II K 175/15 do aresztowania w rzeczywistości nie doszło (vide: przesłuchanie powoda M. L. – k. 79-80).

Celem ustalenia ewentualnego rozmiaru krzywdy i cierpień wynikłych u powoda wskutek czynności podjętych przez funkcjonariuszy publicznych w związku ze zdarzeniem

z dnia 16 lipca 2015 roku oraz skutków z tym związanych Sąd dopuścił dowód

z opinii biegłego sądowego z zakresu psychologii A. G.. Biegła zaobserwowała, iż powód spełnia kryteria diagnostyczne dla antyspołecznych zaburzeń osobowościowych,

w związku z czym z trudem podporządkowuje się normom społecznym i oczekiwaniom. Stwierdziła, że należy mieć wątpliwości co do faktu, iż powód – tak jak twierdzi – doświadczył krzywdy i cierpień psychicznych wskutek niesłusznego oskarżenia. Podała,

że doświadczenie to nie było dla powoda silnie stresujące i zaburzające jego funkcjonowanie społeczno-emocjonalne. Co prawda, M. L. deklarował poczucie niesprawiedliwości, jednak podczas wywiadu nie przejawiał treści lub zachowań wskazujących na cierpienie psychiczne i poczucie krzywdy związane z doświadczeniami z lipca 2015 roku.

Nie ulega również wątpliwości, że powód w zasadzie odkąd skończył 18 rok życia (2009 roku) figurował w krajowym rejestrze karnym i miał liczne problemy z prawem,

co świadczy o jego swego rodzaju obyciu z procedurami policyjnymi oraz przysługującymi mu prawami, tym bardziej zachowanie powoda w realiach niniejszej sprawy (przyznanie się do winy z bezpośrednim zamiarem podjęcia obrony w toku postępowania sądowego) –

w ocenie Sądu - budzi uzasadnione wątpliwości.

Wobec powyższego stwierdzić należy, że w realiach niniejszej sprawy nie została spełniona żadna z przesłanek, których kumulatywne zaistnienie pozwala przyjąć odpowiedzialność za szkodę Skarbu Państwa na zasadzie art. 417 kc. Brak jest bowiem żadnych dowodów, jakoby działania podjęte przez funkcjonariuszy Policji w sprawie II K 175/15 były niezgodne z procedurami i bezprawne (delikt władzy publicznej), dowodu wystąpienia szkody (brak odczucia przez powoda rzeczywistej krzywdy i cierpień psychicznych wskutek niesłusznego postawienia zarzutów oraz innych czynności podjętych przez funkcjonariuszy Policji w M.), w konsekwencji czego nie można mówić również o istnieniu normalnego związku przyczynowego między działaniami organów władzy publicznej a krzywdą powoda.

Mając powyższe na uwadze, stwierdzić należy, iż nie powód nie zdołał udowodnić okoliczności podniesionych w pozwie, od których wystąpienia uzależniona jest odpowiedzialność pozwanego, wobec czego – na podstawie art. 6 kc – orzeczono jak w punkcie I wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 102 kpc, przyjmując, że w sprawie występuje szczególnie uzasadniony wypadek, usprawiedliwiający odstąpienie od obciążenia strony powodowej kosztami procesu (pkt II wyroku).

W punkcie III wyroku – na podstawie § 8 pkt 5 w zw. z § 4 ust.

3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tekst jednolity: Dz.U. z 2019r. poz. 18) Sąd przyznał adwokat J. K. należność w kwocie 3.134,20 złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu powodowi M. L., na które składa się kwota 2.400 złotych tytułem wynagrodzenia, kwota 552 złote tytułem podatku od towarów i usług (VAT) oraz kwota 182,20 złotych tytułem poniesionych wydatków.

/-/ sędzia Krzysztof Połomski

ZARZĄDZENIE

1. odnotować,
 2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć:
- pełn. powoda,
 3. za 14 dni lub z apelacją.
- M., dnia 06.05.2021r.